

ובכן יש לאדם לעבד לרובונו להיות לו עבד (ממבר), לעשות קניין בפסוף של כסף ימין, שאברהם חסיד הוא הדרכה שלו, התורה נתנה משם.

ומי שמשתדל בה כדי לזכות לעולם הבא, נקרא קניין. פספו - עולם הפטוף. קניין - על שם בראשית י"ה אל עליון קנה שמים וארץ. קנה חכמה קנה בינה. קנה לו דברי תורה. רבבו אחר שקנה לו, ג אלה תהיה לו. יש שהוא קניינו (^{לו}) לעולם, ויש שהוא קניינו לו ששים. מי שהוא קניינו לו לעולם, שניים. כתיב בו ורצע אדניו את איזנו בפרטצע ועבדו לעולם. אין עולם אלא עולמו של יובל, שהם חמשים. וזו קריאת שם עשם כ"ה כ"ה אותיות, ערבית ו奢חרית. חמשים שעררי בינה.

אחר שמייחר בהם האדם את הקודש ברוך הוא, שהוא עבד שלו, בעל תפlein על ראשו, ואיזנו נרצעה ופתוחה לשם קריאת שם, הרי שמע - בכל לשון שמע, שאיתה שומע, שהינו ממשמות. שמי שפרקינו פלי בקריאת שם, שהוא סוד של חמשים, אין לו פריון על ידי אחר בגמולו, שרצה הוא לרובונו. כאן לא נאמר או דודו או בן דודו יגאלנו. שבתפלת האדם הוא כמו עבד שנאמר בו שיש שניםים יעבד, ואין עבודה אלא תפלה. שיש שניםים יעבד - ג' ראשונות וג' אחרונות של שליח צבור מוציא את הקדים י' חותמו למי שלא יודע להתפלל בהם, שצדיק כי העולם נקרא בהם על שםו. בעז, צדיק, גואל,

גואל, קרוב ונאמן. (שם)

סטריין, בחושבן שית אthon דיליה, שית סדרי משנה. ובhone אית ליה לבר נש למפלח למאריה, למאריה ליה עבד, (ס"א ממבר) למאבד קניין פסוף, דכסף ימינה, דאברהם חסיד דרגא דיליה, אוריתא מטהן אתייה. ומן דASHTEDEL בה, בגין לזקאה (ב) לעלם דאתמי, אكري קניין. פספו: עלמא דכטופה. קניין: על שם (בראשית י) אל עליון קונה שמים וארץ. (משלי ז) קנה חכמה קנה בינה. קנה לו דברי תורה. רבבו בתר דקנה לו, גוילה תהיה לו. אית דאייהו קניינו בינה. ומן דאייהו קניינו ליה שית שניין. מאן דאייהו קניינו ליה לעולם, כתיב ביה, ורצע אדניו את איזנו בפרטצע ועבדו לעולם. היה עולם, אלא עולמו (דף קט"ז ע"ב) של יובל, דאיינון חמישין. ורא קריאת שם, דמתן כ"ה כ"ה אthon, ערבית ו奢חרית. חמישין פרעון דבינה.

בתר דמייחד בהון בר נש לקודשא בריך הוא, דאייהו עבד דיליה, בעל תפlein על רישיה. ואיזן דיליה רציעא פתיחה למשמע קריאת שם, דשמע, בכל לשון שאתה שומע, דהינו ממשמות.

דמן דפדיון דיליה תליה בקריאת שם, דאייהו רזא ד חמישין, לית ליה פדיון על יד אחרא בגמולא, דמרוצע הוא למאריה, הכא לא אתמר (ויקרא כה) או דודו או בן דודו יגאלנו. דבצלותא דבר נש, אייהו כעבד, דאתמר ביה שיש שניםים יעבד. ואין עבודה, אלא תפלה. שיש שניםים יעבד: ג' ראשונות, וג' אחרונות דשליח צבור אפיק אליה לבר נש ידי חובתו, למאן דלא ידע לאצלאה בהו דעתיך כי עלם, אתקורי בהו, קרוב, ונאמן. (נ"א וטמן).